

ÁDÁM TAMÁS

Fóliázott angyalok

Fóliázott angyalok szállnak a szmogban, szárnyuk csörög, forralt boromban részeg jégmadár fuldoklik. Fehér szárnyak zsugorodnak, valamennyi rideg háttér-információ esetleges.

Szétroncsolt úton sem fordul vissza a tél, lapos köd koldul, minden síkba ágyazott varjú megfagy a hézagos vetéseken. A távolban vászonkapcát lobogtató nyárfák sikítanak.

Amott molinót feszítenek tömör nyakú angyalok, fóliázott mellükön katicabogarak mászkálnak. Látom már az eligazító mondatot: hogy hiába gyónok, nem léphetek túl megkövesedett bűnömön.

Elég pozór az alkony,
és a keret is tájidegen.

ÁDÁM TAMÁS

Plázában

Szagatott erdőben keresem
szarvasom, aki éhezik, s nem kap
szeretetet. Hiány pereg az őzlábgomba
pöttyös kalapjáról.

Ez a példány is plázázni indult.
Patanyomban gyűlnek könnyeim.
Vállamra súlyos molylepkék
telepednek. Kéretlen tehertétel ez.

Plázában előkelőbb az önsajnálát,
intim környezetben látványosabb az
elérzékenyülés. Itt mindenkinek jut
fény, romlandó remény.

Szarvasom hamburgert eszik s
csillogó szemmel áztatja lábát.
Önmagunk előtt mi is hattyús szökőkút
lavójába menekülünk.

Rozmaring

Hogy egész nap elviselhetőek
legyünk, reggel rozmaringgal kenjük
arcunkat, zöld leveleket teszünk
nyelvünk alá, imádkozunk. Illatos lesz
hajunkban a szivárvány.

A templom bejáratánál befagyott
szenteltvízben mozdulatlanul fekszik
egy szál rozmaring. Ujjunk száraz és
törékeny marad. Isten néha jégbe
zárja a pajzán szagokat.

Párában levelek puhulnak, az illatok
ebédre kényszerítnek; kések, villák az
asztalon. Ilyenek az ünneplőbe
öltözött rozmaringos vasárnapok.